

Sygn. akt III AUa 167/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 r. w Lublinie

sprawy E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy E. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 1230/13

oddala apelację.

III AUa 167/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 27 sierpnia 2013 r., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał E. P. poczynając od 27 sierpnia 2013 r. ,tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, że w związku z przyznaniem emerytury, z dniem 26 sierpnia 2013r. ustaje prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął podstawę wymiaru renty. Stosownie do tego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 139,57%, a podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 139,57% przez kwotę bazową 717,16 złotych wyniosła 1 000,94 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 16 lat. Obliczona w ten sposób kwota emerytury okazała się niższa od kwoty renty z tytułu niezdolności do pracy, wobec czego została podwyższona do kwoty renty i od 27 sierpnia 2013r. wynosi 1 274,47 złotych miesięcznie.

Od tej decyzji dowołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożył E. P., kwestionując wysokość ustalonej przez organ rentowy emerytury. Wskazał, że zgodnie z dokumentami złożonymi w 1984r. przy ubieganiu się o rentę, posiada pełne 17 lat pracy. Przez 10 lat – do 1994r. organ rentowy uznawał tylko 14 lat pracy, w związku z tym miał zaniżoną rentę. Następnie w 1994r. uznano 16 lat pracy, ale jeżeli dobrze policzyć to ma pełne 17 lat pracy. Ponadto ubezpieczony zarzucił, że podstawa wymiaru emerytury powinna być równa podstawie wymiaru renty. Tymczasem podstawę wymiaru emerytury obcięto do 1/3 wymiaru renty. Wreszcie kwota bazowa w 1984r. nigdy nie wynosiła 717,16 złotych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 139,57% świadczy o osiągnięciu przez niego wysokich zarobkach.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca E. P., urodzony (...), od dnia 16 czerwca 1984 roku był uprawniony do renty trzeciej grupy inwalidów, a następnie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy przyjmował 16 lat okresów składkowych oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 139,57%.

W dniu 27 sierpnia 2013 r. wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny określony w art.27 ust.3 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ,tj. wiek 65 lat i 2 miesiące. W związku z tym decyzją z 27 sierpnia 2013r. organ rentowy działając na podstawie art.27a w/w ustawy z urzędu przyznał mu od 27 sierpnia 2013 r. emeryturę zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, stwierdzając jednocześnie ustanie prawa do renty z dniem 26 sierpnia 2013 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął podstawę wymiaru renty. Stosownie do tego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 139,57%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 139,57% przez kwotę bazową 717,16 złotych wyniosła 1 000,94 złotych. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 16 lat. Obliczona przy przyjęciu powyższych danych na podstawie art.53 ustawy emerytura okazała się niższa od dotychczas wypłacanej renty wobec czego podlegała podwyższeniu do kwoty renty i od 27 sierpnia 2013r. wynosi 1 274,47 złotych miesięcznie.

Na 16 lat okresów składkowych przyjętych przez organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury składają się następujące okresy ubezpieczenia:

od 1 października 1964r. do 31 lipca 1968r. z tytułu zatrudnienia w (...) - 3 lata i 9 miesięcy;

od 20 listopada 1969r. do 19 sierpnia 1972r. z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) – 2 lata i 9 miesięcy;

od 20 sierpnia 1972r. do 25 marca 1973r. z tytułu zatrudnienia w (...) - 7 miesięcy i 7 dni;

od 1 lipca 1973 r. do 30 listopada 1975 r. z tytułu działalności gospodarczej - 2 lata i 5 miesięcy;

od 1 maja 1977r. do 14 września 1981r. z tytułu działalności gospodarczej - 4 lata, 4 miesiące i 14 dni,

od 1 października 1981r. do 8 listopada 1982r. z tytułu zatrudnienia w Hotel (...) w W. – 1 rok, 1 miesiąc, 8 dni;

od 9 listopada 1982r. do 23 lipca 1984r. z tytułu zatrudnienia w PP (...) Hotel (...) w M. – 1 rok, 8 miesięcy i 15 dni.

Łącznie powyższy staż wynosi 16 lat, 8 miesięcy i 14 dni. Ubezpieczony nabył prawo do renty w czasie, gdy obowiązywała ustawa z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin i do ustalenia wysokości świadczenia (pierwotnie renty) uwzględnione zostały pełne lata ubezpieczenia. Ten sam wymiar ubezpieczenia – okresów składkowych został przyjęty przez organ rentowy do ustalenia wysokości renty - zgodnie z przepisem art.180 ust.9 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym w razie przyznania emerytury osobie, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, przyjmuje się wszystkie okresy uwzględnione w decyzji o przyznaniu renty z tytułu niezdolności do pracy lub o ponownym ustaleniu jej wysokości. Powyższe wynikało z tego, że po wejściu w życie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie było prowadzone postępowanie w sprawie ustalenia okresu zatrudnienia nie uwzględnionego wcześniej do wyliczenia wysokości świadczenia.

W toku rozprawy w dniu 10 lipca 2014 r. wnioskodawca złożył wniosek o uwzględnienie okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) w okresie od 29 stycznia do 30 kwietnia 1969 r. przedstawiając świadectwo pracy z 19 sierpnia 1992 r. Wnioskodawca nie występował dotychczas do organu rentowego o zaliczenie wskazanego okresu zatrudnienia do wysokości świadczenia i nie przedkładał wymienionego świadectwa pracy.

Na kolejnej rozprawie w dniu 9 października 2014 r. wnioskodawca wskazał, że do okresu ubezpieczenia należy zaliczyć okres zatrudnienia w (...) w W. od 20 sierpnia do 24 grudnia 1992 r. w wymiarze 1/2 etatu. W załączeniu przedstawił druk informacji o uzyskanych dochodach w w/w okresie. Nadto wskazał, że w okresie od 8 maja 1996 r. do 30 marca 2001 r. prowadził działalność gospodarczą w postaci Sklepu (...) w S.. Powołał się na zaświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów gospodarczych. Ubezpieczony nie występował dotychczas do organu rentowego o zaliczenie wskazanego okresu zatrudnienia w (...) w W. do wysokości świadczenia. W odniesieniu do prowadzonej przez ubezpieczonego działalności gospodarczej, organ rentowy w piśmie z 12 listopada 2014 r. poinformował, że prowadząc działalność gospodarczą w latach 1996-2001 ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu, gdyż miał ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie wnosił o objęcie ubezpieczeniem i w okresie od 1 stycznia 1999r. do 31 marca 2001r. podlegał wyłącznie obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Z uwagi na to, że wniosek o zaliczenie okresu zatrudnienia w (...) Fabryce (...) w W. i w (...) w W. ubezpieczony zgłosił po raz pierwszy w toku procesu, Sąd potraktował ten wniosek jako wniosek o zaliczenie wskazanych okresów do okresu ubezpieczenia i zarządził o przekazaniu go organowi rentowemu do rozpoznania.

Rozstrzygając o bezzasadności odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżona decyzja została wydana przez organ rentowy z urzędu w dniu 27 sierpnia 2013 r. ,tj. w dniu osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku emerytalnego, o którym mowa w art.27 ust.3 pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. wieku 65 lat i 2 miesiące. Jak wynika z powyższych ustaleń ubezpieczony od 1985 r. uprawniony był do renty inwalidzkiej, a następnie renty z tytułu niezdolności do pracy. W powyższej decyzji działając na podstawie art.27a w/w ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od 27 sierpnia 2013 r. emeryturę zamiast pobieranej dotychczas renty z tytułu niezdolności do pracy, stwierdzając jednocześnie ustanie prawa do renty z dniem 26 sierpnia 2013r. W zakresie wysokości przyznanej emerytury organ rentowy wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął podstawę wymiaru renty. Stosownie do tego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 139,57%, a podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 139,57% przez kwotę bazową 717,16 złotych wyniosła 1 000,94 złotych. Nadto wskazał, że do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono okresy składkowe w wymiarze 16 lat. Obliczona przy przyjęciu powyższych danych emerytura okazała się niższa od dotychczas wypłacanej renty wobec czego podlegała podwyższeniu do kwoty renty i od 27 sierpnia 2013r. wynosi 1 274,47 złotych miesięcznie.

Analizując przedmiotową decyzję Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że decyzja jest prawidłowa, tak pod względem przyjętego przez organ rentowy okresu ubezpieczenia, jak i pod względem przyjętego sposobu obliczenia emerytury. Sąd Okręgowy podkreślił, że badał prawidłowość zaskarżonej decyzji na datę jej wydania ,tj. na dzień 27 sierpnia 2013 r. Jak wskazano wyżej ubezpieczony przed przyznaniem emerytury był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy, do której ustalenia przyjęto – w trybie wskazanych wcześniej przepisów – 16-letni okres składkowy. Po wejściu w życie ustawy z 17 września 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony nie było prowadzone postępowanie o przyjęcie do okresu ubezpieczenia dalszych okresów i w trybie art.180 ust.9 tej ustawy do ustalenia emerytury organ rentowy przyjął okresy uwzględnione przy ustaleniu prawa do renty. Z wnioskami o zaliczenie do okresu zatrudnienia okresów pracy w (...) Fabryce (...) i w (...) ubezpieczony wystąpił – przedkładając stosowne dokumenty - dopiero na etapie rozprawy, dlatego okoliczności te nie mogły wpłynąć na ustalenia w niniejszej sprawie. Sąd przekazał wnioski ubezpieczonego organowi rentowemu do rozpoznania i jak wynika z analizy akt emerytalnych organ rentowy wydał w tym przedmiocie decyzję w dniu 17 grudnia 2014 r.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy zaskarżona decyzja nie została wydana na skutek jego wniosku ubezpieczonego o przeliczenie świadczenia. Jak wynika z analizy akt emerytalno-

rentowych ubezpieczony nigdy nie występował do organu rentowego z jakimkolwiek wnioskiem o przeliczenie świadczenia. Zakwestionowana przez niego decyzja z 27 sierpnia 2013 r. wydana została przez organ rentowy z urzędu w chwili osiągnięcia przez ubezpieczonego – pobierającego rentę z tytułu niezdolności do pracy – wieku emerytalnego i była to decyzja przyznająca świadczenie. Wysokość emerytury obliczona została wg zasad określonych w art.53 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy czym podstawę jej wymiaru stanowiła podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz kolejne waloryzacje. Zgodnie bowiem z art.21 ust.1 pkt 1 w/w ustawy podstawę wymiaru emerytury, dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy stanowi podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty. Dlatego nieuzasadnione są twierdzenia ubezpieczonego, że organ rentowy do ustalenia wysokości jego emerytury powinien przyjąć kwotę bazową obowiązującą w 2013 r.

Na marginesie Sąd Okręgowy również wyjaśnił stanowisko w podnoszonej przez ubezpieczonego kwestii jego pracy u A. M. lub A. B. w firmie o nazwie (...) w W.. Ubezpieczony podnosił, że pracę u tej osoby podjął w 1956 r., będąc uczniem szkoły podstawowej i polegała ona na roznoszeniu butelek z mlekiem pod drzwi mieszkań. Ubezpieczony podnosił, że organ rentowy zagubił dokumentację z tego okresu, mimo że wcześniej ją posiadał. Na dowód złożył pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z 17 września 1992 r. i 29 kwietnia 2008 r. Abstrahując od kwestii dokumentacji wskazać należy, że w (...) ubezpieczony (ur. w (...)r.) miał 8 lat i nawet przy założeniu, że wykonywał wskazane czynności, to okres ten z pewnością nie stanowi okresu składkowego w rozumieniu art.6 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy odniósł się również do podnoszonej w toku procesu kwestii pracy w gospodarstwie rolnym z jednoczesnym zastrzeżeniem, że ubezpieczony nie występował do organu rentowego z wnioskiem o zaliczenie okresu tej pracy do okresu ubezpieczenia. Ubezpieczony wskazywał, że w latach 1964-1988 czynnie pomagał rodzicom J. i J. P. w gospodarstwie rolnym znajdującym się we wsi S. na terenie gminy J.. Na dowód złożył swoje oświadczenie w tym przedmiocie z 27 kwietnia 2005 r. oraz kopię zaświadczenia Starostwa Powiatowego w W. z 24 października 2008 r. na okoliczność posiadania i wielkości gospodarstwa rolnego rodziców ubezpieczonego. Z takim wnioskiem wnioskodawca nie występował do organu rentowego i poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów, niemniej Sąd wskazał, że jak wynika z wyjaśnień samego ubezpieczonego oraz z zestawienia uwzględnionych okresów składkowych przez większość wymienionego okresu ubezpieczony pracował zawodowo lub prowadził własną działalność gospodarczą, a od 1984 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca E. P. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał nieodniesienie się do pism kierowanych przez niego do organu rentowego w związku z zatrudnieniem u A. M., oświadczenia wójta gminy J., nieuwzględnienie jego wniosku o przeliczenie emerytury według nowych zasad, przy czym powołał się na kwotę bazową ustaloną dla wszystkich obywateli w 2013 roku i jego zdaniem taka kwota bazowa powinna mu być ustalona. przywołał orzeczenie Sądu Najwyższego odnoszące się do kwestii stosowania przepisu art.26 w związku z art.55 ustawy emerytalnej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest całkowicie pozbawiona podstaw, a jej zarzuty świadczą o niezrozumieniu przez wnioskodawcę podstawowych zasad regulujących ustalanie prawa do świadczeń i ich wysokości.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że wnioskodawca, który od 1984 roku był uprawniony do renty, prawo do emerytury uzyskał w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego na podstawie przepisu art.27a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. 20013 roku, poz.1440) i prawo do świadczenia zostało mu przyznane z urzędu zamiast dotychczas pobieranej renty. Wnioskodawca, który nie legitymuje się wymaganym przez przepis art.27 powołanej ustawy 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym (w dniu wydania decyzji udowodnił zaledwie 16 lat okresu ubezpieczenia), nie spełniał przesłanek do ustalenia mu prawa do emerytury na ogólnych zasadach, nawet emerytury przewidzianej w art.28 ustawy.

W przypadku wnioskodawcy przy ustaleniu wysokości świadczenia emerytalnego, ma zastosowanie przepis art.21 ust.1 ustawy, który stanowi, że podstawa wymiaru emerytury dla osoby, która miała ustalone prawo do renty stanowi podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej kolejne waloryzacje albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w oparciu o przepis art.15. Ten przepis w ust.1 określa, że podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru składek w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie lub z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia. W przypadku wnioskodawcy, który od 1984 roku nie podlegał żadnemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu ani też nie legitymuje się chociażby 20 letnim okresem ubezpieczenia, wysokość świadczenia może być ustalona wyłącznie w oparciu o podstawę wymiaru renty. Podstawa wymiaru renty wnioskodawcy została ustalona decyzją z dnia 24 lipa 1985 roku w oparciu o wynagrodzenie uzyskane przez niego w okresie dwóch lat od 1 stycznia 1982 roku do 30 listopada 1983 roku, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony w decyzji z dnia 20 grudnia 1991 roku wyniósł 139,57%. Ten wskaźnik, co należy wyraźnie podkreślić, dotyczy tylko wynagrodzeń uzyskanych w roku 1982 i 1983, a więc twierdzenie wnioskodawcy, że uzyskiwał wysokie wynagrodzenia jest gołosłowne, bo wskaźnik odnosi się tylko do dwóch lat ubezpieczenia, a nie 10 lub 20 jak obecnie stanowi ustawa.

Stosownie do treści art.53 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura wynosi 24% kwoty bazowej oraz po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych, przy czym w myśl art.53 ust.3 ustawy emeryturę której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru renty, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia jej nabycia. Jedynym wyjątkiem, gdy możliwe jest przyjęcie nowej kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o emeryturę jest przepis art.53 ust.4, który stanowi, że przepisu art.53 ust.3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który po dniu nabycia prawa do świadczenia podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres 30 miesięcy. Wnioskodawca, domagając się przyjęcia nowej kwoty bazowej z roku 2013, nie ma racji i jego żądanie jest całkowicie nieuzasadnione. Nowa kwota bazowa, wbrew zarzutom apelacji, nie dotyczy wszystkich obywateli, a wyłącznie tych, którzy po dniu nabycia prawa do renty a przed dniem uzyskania prawa do emerytury podlegali ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu i rentowym przez okres co najmniej 30 miesięcy, a zatem mieli udział w tworzeniu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wnioskodawca, który od 1985 roku realizował prawo do renty, w ogóle nie podlegał od 1984 roku ubezpieczeniu społecznemu, dlatego też jego żądania nie mają żadnego uzasadnienia.

Podnoszone przez wnioskodawcę dalsze żądania, aby jego świadczenie było ustalane na podstawie art.26 w związku z art.55 ustawy są całkowicie pozbawione podstaw – emerytura obliczona w oparciu o te przepisy przysługuje ubezpieczonemu, który nie tylko legitymizuje się wymaganym dla mężczyzn 25 letnim okresem ubezpieczenia, ale też po osiągnięciu wieku emerytalnego kontynuuje ubezpieczenie emerytalne i rentowe, natomiast wnioskodawca spełnił wyłącznie jedną spośród przesłanek wymaganych do uzyskania prawa do emerytury, a mianowicie ukończył wiek emerytalny. Na marginesie jedynie trzeba zaznaczyć, że do obliczenia emerytury w myśl art.26 ustawy konieczne jest też zgromadzenie kapitału początkowego i zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego, bowiem w oparciu o tę wartość jest ustalana wysokość świadczenia, będąca prostą konsekwencją podzielenia kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne przez średnie dalsze trwanie życia.

Pozostałe argumenty podnoszone w apelacji a odnoszące się do niezbadania przez Sąd pism kierowanych przez wnioskodawcę do ZUS nie zasługują nawet na szersze omówienie. Przypomnieć należy, że zakres rozpoznania sprawy w sądzie odwoławczym wyznacza treść decyzji organu rentowego i wniesionego odwołania. Decyzja organu rentowego dotyczyła ustalenia emerytury z urzędu zamiast wypłacanej renty i przy wydaniu tej decyzji organ rentowy nie rozstrzygał żadnych kwestii związanych z okresem ubezpieczenia wnioskodawcy przyjętym do ustalenia wysokości renty i obecnie emerytury. Działal bowiem z urzędu przy zastosowaniu przepisów przytoczonych powyżej regulujących zasady ustalanie prawa i wysokości świadczeń emerytalnych dla osób pobierających rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wszelkie okoliczności dotyczące niewykazanych dotychczas przez wnioskodawcę okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających nie były badane i nie były objęte zaskarżoną decyzją. Żądania zgłoszone przez

wnioskodawcę po raz pierwszy w toku postępowania przed Sądem Okręgowym rozpoznającym jego odwołanie zgodnie z przepisami zostały przekazane organowi rentowemu, który wydał nową decyzję uwzględniającą roszczenia wnioskodawcy.

Z tych względów i na mocy art.385 KPC Sad Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.